

[Leif Hermann]

ner i Planstyrelsen. Det tror jeg ikke. Det har fru Marianne Jelved under ingen omstændigheder heller belæg for at antyde.

Det andet spørgsmål, der undrer mig lidt, er, at dette skulle indebære en forenkling. Under alle omstændigheder har det været således, at den godkendelsesbeføjelse, som miljøministeren har haft tidligere, har skullet varetages ud fra landsplanmæssige hensyn. Vetobeføjelsen skal vel også – nu kalder man det nationale hensyn – varetages ud fra landsplanmæssige hensyn sideløbende med mulighederne for at lave landsplandirektiver? Vi får altså en vetobeføjelse og en udvidet landsplandirektivbeføjelse. Jeg vil gerne vide, om fru Marianne Jelved her kan fortælle befolkningen og amtsrådene, og hvem det nu ellers er, med embedsmændene i Miljøministeriet, at der sammenlagt ligger en forenkling og en besparelse i det her.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg har selvfølgelig ikke nogen regnestykker, der kan godtgøre det. Det er min opfattelse, at det vil ske, men det vil jeg da gerne medvirke til at vi får belyst meget mere konkret under udvalgsarbejdet.

Jeg vil sige til den første del af hr. Leif Hermanns indlæg, at det er min erfaring, at i det øjeblik – så kan man tage en kommunalbestyrelse – nu taler jeg om det principielt og bruger et eksempel – en kommunalbestyrelse skal anbefale et eller andet eller komme med en indstilling – så kan jeg bruge mit eget hjemlige område – til Hovedstadsrådet, som engang eksisterede, sidder kommunalbestyrelser nogle gange i en klemme og siger: Vi kan sige den mening, der er os mest bekvem, fordi det bliver afgjort et andet sted. Den mekanisme er ganske forståelig psykologisk set. Det er den, vi forsøger at afskaffe og at placere ansvaret, hvor det bør placeres: tættest muligt på borgerne.

Duetoft (CD):

For en uge siden havde vi den generelle debat om denne lovpakke. Da var der mulighed for at komme med en lang række betragtninger om principper osv. Det er klart, den diskussion selvfølgelig skal ses i sammenhæng med det, der bliver sagt i dag.

Men så må jeg nok sige, at det er første gang i lang tid, jeg har savnet at være i regering, for

hvis man er regeringsparti, har man dog en mulighed for at få forklaret på forhånd, hvad der står i forslagene, mens det, når man er udenfor, af og til kan være lidt vanskeligt at finde ud af det.

Jeg synes, at dette er meget svært. Det kan godt være, jeg ikke skulle gå til eksamen i det i morgen, for så kunne jeg komme ned på 03 eller 00 i alt fald. Jeg vil godt sige til ministeren – det er selvfølgelig ikke ministerens fejl, for jeg ved, vi får det senere – at det for en anden gangs skyld måske kunne være meget rart, i alt fald for os i de mindre partier, om den tekniske gennemgang af lovforslagene kom før første behandling i stedet for efter første behandling, fordi det faktisk er en teknisk gennemgang. Det ville have givet mulighed for, i alt fald for os, der skal sætte os ind i 6 lovforslag, måske at få bedre sammenhæng i det.

Det ord, der går igen, igen og igen i det, er jo, at det skal være en bæredygtig udvikling. Det står i alle de lovforslag, vi skal behandle i dag. Det er vi selvfølgelig også enige i. Som vi også talte om i sidste uge, er det sådan, at en bæredygtig udvikling i sig selv er fine ord, men det skal også have noget indhold. Disse rammer, der ligger her, er jo kun redskabet til at føre en fornuftig miljøpolitik.

Vi er godt tilfredse med, at der i forslagene også står, at der skal være en afvejning mellem miljøbeskyttelsen, miljøsynspunkterne på den ene side og f.eks. erhvervsinteresser på den anden. Vi er meget bange for, at miljøpolitik enten skal blive det ene eller det andet, altså at man overhovedet ikke beskæftiger sig med miljøet, fordi det kun er et spørgsmål om at få erhvervet til at fungere, eller modsat, at man bliver så hysterisk, at alt, hvad der hedder erhvervsliv, skal jages af lande. Vi synes egentlig, at ministeren i disse formålsparagraffer har ramt ganske godt midt imellem.

I råstofloven er vi ikke vildt betaget af lovens § 32, altså den paragraf, som går ud på, hvornår man uden retskendelse kan gå ind på andres ejendom. Det er en bemærkning, jeg godt vil komme med her, for den går jo igen i nogle andre af de lovforslag, som vi skal diskutere i dag. Vi bryder os ikke i et retssamfund meget om det princip, at man bare, fordi man har en eller anden legitimation i højre hånd, kan gå ind på fremmed grund uden en retskendelse. Vi kan ikke se, at det nødvendigvis skulle være sådan. Det vil vi kigge lidt på i udvalget.